

220 Ἔπιαμε μιὰ καὶ δύο· συγκερασμένο
ἦτονε τὸ πιτό μας τὸ καημένο
μὲ τὰ φιλιὰ στὸ δροσερὸν ἀέρα
καὶ μὲ τὸ πιάσε ἐνούς τ' ἄλλοῦ τῆ χέρα.

Ὁ πρῶτος λόγος, ὁποῦ λέω στὴν κόρη:
«Πολλὰ ἔμαι κουρασμένος ἔπο τὰ ὄρη
κ' ἤθελα νὰ μοῦ ἔκανες τὴ χάρη
νὰ πῆγαμε γοργὸν εἰς τὸ κλινάρι.»

225 Προθυμερὰ σιμώνομε στὴν κλίνη
θέτομε ἀγκαλιασμένοι ἐγὼ κ' ἐκείνη·
καὶ μὲ τὸ παῖξε - γέλασε ἀρχινίζει
ὄλη ἡ ἀνατολὴ νὰ κοκκινίζει.

230 Κ' εἰς λίγην ὥρα βλέπομε τὸν ἥλιο
κ' ἐξάπλωνε τσ' ἀκτῖνες του στὸ σπῆλιο·
περιλαμπὰς τὸν ἥλιο χαιρετοῦμε
καὶ πάμε τὰ κουράδια μας νὰ βροῦμε.

235 Καὶ πάλι τὸ βραδὺ στὸν ἴδιον τόπο
εὐρίσκομέστα μὲ πιδέξιον τρόπο,
π' ἄθρωπος δὲν ἐμπόρει νὰ γνωρίση
οὐδὲ ποσῶς νὰ μᾶσε μολοήση.

Μά ῥθεν ἐκεῖν' ἡ ὥρα ἡ πρικαμένη,
τὸ γέροντα τὸν κύρη τζη ἀνιμένει
καὶ λέγει μου ἀποσπέρας ἡ κερά μου:

240 «Ταχιά, βοσκέ, νὰ σέ ἔχα συντροφιά μου!

Τὸν κύρη μου ταχιά τὸν ἀνιμένω
κι ἀπὸ τὸ σπήλιο οὐδὲ ποσῶς ἐβγαίνω·
ἄμε καὶ σὺ στὴ μάντρα τὴ δική σου
καὶ μὲς στὸ μῆνα πάλι μοῦ θυμήσου·

245 ἐπὰ στὸν ἴδιον τόπο νὰ γυρίσης
οὐδὲ ποτέ σου μὴ μ' ἀλησμονήσης,
γιατὶ τότες ὁ κύρης μου καὶ πάλι
δουλειὰν ἔχει ἐδεκεῖ νὰ κάμη κι ἄλλη.»

250 Τὴ νύκτα κείνη θέτω πρικαμένος
μὲ λογισμό μέγαν ὁ καημένος·
τὸ Θεὸν ἐπαρακάλου νὰ μ' ἀξιώση
νὰ μὴ βιαστῆ γοργὸ νὰ ξημερώση.

Μὰ λέγω τσ' ἄχολης μου περιστέρας:
«Πολλὰ βαραίνω πρὸς τὸ φῶς τσῆ μέρας,
255 γιατί παρὰ ποτὲ τοῦτο τὸ βράδυ
ἐβιάστη νὰ μὴ μείνωμεν ὁμάδι.»

Καὶ πρὸς τὸν ἥλιο, πού ἔχα πάντα θάρρος,
κλαίω μὲ παραπόνεση καὶ βάρος:
«Ὡ ἥλιε <μου>, πολλὴ χαρὰ πού φέρνεις,
260 γιὰ ποιὰ ἀφορμὴν ἐμένα τήνε παίρνεις;»

Σκῶνομ' ἐγὼ πρωτύτερ' ἀπὸ κείνη
κι ἀφήνω τὴν κ' ἐκείτετο στὴν κλίνη·
σιμώνω δὰ καὶ σκύφτω καὶ φιλῶ τὴ

καὶ μ' ἀναστεναγμὸ ποχαιρετῶ τη:

265 «Γεῖα καὶ χαρὰ σ' ἀφήνω νὰ τὴν ἔχης
καὶ κάμε, πέρδικά μου, νὰ κατέχης
κι ἂ ζήσω, μὲς στὸ μῆνα ἔρχομαι πάλι
νὰ βρῶ τ' ἀγγελικά, ὁμορφά σου κάλλη.»

270 Στρέφεται καὶ θεωρεῖ με κι ἀρχινίζει
τὸ ριζικὸ τζη ν' ἀναθεματίζει·
τὰ δάκρυά της ἄρχισαν κ' ἐτρέχα
τὰ κοραλλένια χεῖλη της ἐβρέχα:

275 «Ἀνάθεμά σε, μοῖρα μου καημένη,
ποῦ μοῦ τὴν εἶχες τούτη φυλαμένη·
ὡς ἦψα τὸ κερί, νὰ μοῦ τὸ σβήσης,
σὲ μεγάλη σκοτάγρα νὰ μ' ἀφήσης!»

280 Σηκώνεται καὶ θεὸ νὰ παραγγεῖλη
κ' ἐτρέμασι τὰ ζαχαρένια χεῖλη
κι ἀπὸ τὰ δάκρυα πασανεῖς ἐγροίκα
τὸ βάρος, ὅπου εἶχε καὶ τὴν πρίκα.

Καὶ λέγει μου: «Βοσκέ, ἄμε, ποὺ νὰ ᾿χης
καμάρι καὶ χαρές, ὅπου κι ἂ λάχης·
κι ὅπου κι ἂν εἶσαι, ὁ νοῦς μου εἶ στα ξένα
νὰ ζήσω, νὰ τελειώσω μετὰ σένα.

285 Τσῆ ποθητῆς, ποὺ σ' εἶχε σὰν τὸ φῶς τση
κ' ἐδιάλεξε νὰ σ' ἔχη σύντροφό τζη,
θυμήσου τση, μὴ τὴν ξαλησμονήσης

καὶ κάμε το γοργὸ γιὰ νὰ γυρίσης.»

290 — «Ὅνταν ἰδῆς τὸν κόρακα ν' ἀσπρίση
καὶ τὸν αὐγερινὸ ν' ἀποσπερίση,
κορμί δίχως ψυχὴ νὰ πορπατήση,
τότεες κ' ἐγὼ θέλω σ' ἀλησμονήσει.

295 Πιὰ γλήγορα στὴ γῆ νὰ ζήση ψάρι
κι ὁ ἔρωτας νὰ χάση τὸ δοξάρι
κ' ἡ νύκτα δίχως ἄστρα καὶ δροσοῦλα
παρὰ ν' ἀφήσω τέτοια βοσκοπούλα.

300 Μ' ἀπείτις μοῦ 'ναι τοῦ φτωχοῦ γραμμένο
νὰ πορπατῶ ἀπὸ δῶ, μακρὰ νὰ πηαίνω
παραγγελιὰ σ' ἀφήνω νὰ θυμᾶσαι·
πάντα στὸ νοῦ σου μετὰ μένα νὰ 'σαι.»

Μὲ κλάματα κ' ἐγὼ ἀπὸ κεῖ μισεύγω,
πάγω τὰ πρόβατά μου νὰ γυρεύγω
κι ἀγάλι - ἀγάλι μάκρυνα τὸν τόπο
μὲ βάσανα, μὲ πρίκες καὶ μὲ κόπο.

305 Μὰ πέρασεν ὁ μήνας, ἦρθ' ἡ ὥρα
νὰ πὰ νὰ βρῶ ἐκείνη τὴν πανώρια,
μὰ θέλησεν ἡ μοῖρα μου τ' ἀζάπη,
τὸ ριζικό μου κ' ἡ πολλὴ τζη ἀγάπη

310 <κ'> ἔπεσ' ἀρρωστημένος στὸ κλινάρι
κ' ἐλίγεψέ μου ἡ δύναμη κ' ἡ χάρη,
καὶ πρίχου γιάνω, νὰ καλοτερέψω,

στράτα νὰ πορπατήσω πρὶν μπορέσω.

Ἐπέρασεν ὁ μῆνας πρὶ νὰ θέσω
κ' ἐδιάβη κι ἄλλος, <ὥστε> νὰ μπορέσω
315 νὰ πορπατήσω, νὰ σαλευγουδίσω,
νὰ πὰ νὰ τὴν εὐρῶ, νὰ τσῆ μιλήσω.

Μὰ μέσα <'ς> τσὶ δυὸ μῆνες ἐγροικούμου
τὴ δύναμη δαμάκι τοῦ κορμιοῦ μου·
μὲ <πλήσια> προθυμιὰ κινῶ νὰ πάω
320 κρατώντας τὸ ραβδάκι ν' ἀκουμπάω.

Στυλιανός Αλεξίου (επιμ.), *Η Βοσκοπούλα. Κρητικό ειδύλλιο του 1600*, Εταιρία Κρητικών Ιστορικών Μελετών, Ηράκλειο 1963.